

Sygn. akt II Ka 540/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Jerzy Bogacz

Protokolant: sekr. sądowy Kinga Burny

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Jacka Górnego

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2021 r.

sprawy T. Z. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 300 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego Naczelnika Urzędu Skarbowego w N.

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 17/09/2021 r., sygn. akt II K 886/20

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Nowym Targu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 540/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. *Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji*

Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Targu z dnia 17 września 2021 r. sygn. II K 886/20.

1.2. *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. **Ustalenie faktów**

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>W apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego podniesione zostały następujące zarzuty:</p> <p>1. Obrazy przepisów postępowania mającej istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>a/ art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych dowodu z operatu szacunkowego wyceny wartości rynkowej działek dnia 22.06.2018 r. sporządzonego przez biegłego sądowego ds. szacowania nieruchomości M. M. (1) dla potrzeb prowadzonego postępowania egzekucyjnego, a to m.in. działki nr (...) mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i w konsekwencji oparcie ustaleń jedynie na części materiału dowodowego,</p> <p>b/ art. 410 kpk przez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań biegłej M. M. (1) takich jak metody dokonania wyceny działki nr (...), jej cech rynkowych mających znaczenie dla ustalania współczynników cenotwórczych, w szczególności stopnia i atrakcyjności zadrzewienia, przeprowadzonych wizji lokalnych tej działki, skutków związanych z wycinką drzewa, w szczególności spadku wartości nieruchomości o ok. 30 % i wpływu na</p>	<p># zasadny (ad. 1 i 2)</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

liczbę oraz rodzaj nabywców, który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, zatem powinien stanowić podstawę ustaleń faktycznych,

c/ art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych dowodu z operatu szacunkowego wyceny wartości rynkowej działek z dnia 13.11.2019 r. sporządzonego przez biegłego sądowego ds. szacowania nieruchomości M. M. (1) dla potrzeb prowadzonego postępowania egzekucyjnego, a to m.in. działki nr (...) mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i w konsekwencji oparcie ustaleń jedynie na części materiału dowodowego,

d/ art. 410 kpk w zw. z art. 424 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego, w szczególności braku wskazania, iż oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu, a który to dowód został uznany za wiarygodny z wyjątkiem jedynie kwestii wiedzy oskarżonego o zajęciu egzekucyjnym działki przez Urząd Skarbowy,

e/ art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych okoliczności wynikających z zeznań świadka A. K. (1) takich jak zauważonych ubytków drzewostanu ze wskazaniem widocznych na zdjęciach przerzedzeń, opisu charakterystyki lasu, zgłoszenia wycinki do pracownika Starostwa i weryfikacji w terenie, braku kontaktu oskarżonego ze świadkiem w tej sprawie, który to dowód został uznany w całości za wiarygodny,

zatem powinien stanowić podstawę ustaleń faktycznych,

f/ art. 7 kpk przez dokonanie wybiórczej i dowolnej oceny dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności:

- pominięcie w ocenie zeznań świadka D. B., iż widziała w 2019 r. wycinkę drzewa trwającą kilka dni, jego składowanie ze wskazaniem dużej ilości pozyskanego drzewa, - przyjęcie, iż świadek A. K. (1) jako pracownik Starostwa Powiatowego w N. nie widziała w tym rejonie większego wyrębu lasu, podczas gdy zeznała, że nie widziała tego w ostatnim czasie, albowiem po powrocie z urlopu macierzyńskiego nie zwróciła uwagi na ewentualne zmiany w lesie,

- przyjęcie, że oceny świadka P. D. co do skali wyrębu są nieprecyzyjne i subiektywne, podczas gdy świadek zeznał, że dokonał osobistych oględzin zajętej działki po wyrębie oraz opisał prześwity w lecie, fakt wyrębu największych i zdrowych drzew, świeżo wykonane drogi zrywki, gałęzie po okrziesaniu drzew, przy czym zeznania te korelują z zeznaniami M. M., M. B. i częściowo A. K., które Sąd uznał za wiarygodne,

- przyjęcie, że świadek M. M. oparła się na subiektywnych wrażeniach przy ocenie obrazu lasu objętego wycenami i powstałymi różnicami w związku z wycięciem drzewa przez oskarżonego, gdyż nie poparto ich szczegółową dokumentacją, podczas gdy świadek ten precyzyjnie wskazał na okazanych zdjęciach istotne zmiany, które zaszły na działce skutkiem wyrębu drzewa, ponadto oceniając te zeznania Sąd wskazał na doświadczenie życiowe z którego

wynika, że obraz lasu jest zmienny w zależności od oświetlenia pory dnia, pogody, pory roku, podczas gdy świadek dokonał przy każdej wycenie wizji lokalnej w terenie i wskazał na różnice powstałe na działce skutkiem wyrębu związane ze stopniem zadrzewienia i atrakcyjnością drzewostanu,

g/ art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk przez niedopuszczenie z urzędu dowodu z zeznań świadka K. D. na okoliczność liczby pozyskanego drzewa i jego składowania na parkingu znajdującym się za działką należącą do świadka, albowiem stwierdzenie tych okoliczności ma istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy;

2. Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia polegającego na przyjęciu, że wycinka drzewa z dz. ewid. (...) objętej postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. dokonana przez oskarżonego nie miała wpływu na fakt nie sprzedania tej działki i nie skutkowało udaremnieniem lub uszczupleniem zaspokojenia wierzyciela, albowiem decydowała nieatrakcyjność dla potencjalnych nabywców wyrażająca się w braku możliwości zabudowy choćby rekreacyjnej i dostępu do drogi, podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny m.in. na podstawie operatów szacunkowych biegłej sądowej z których wynika, iż najistotniejszymi cechami dla potencjalnego nabywcy wpływającymi na ustalenie jej wartości są stopień zadrzewienia i atrakcyjność drzewostanu, daje podstawę do przyjęcia, iż oskarżony swoim bezprawnym

	<p>działaniem doprowadził do znacznego obniżenia wartości działki na łączną kwotę 79.000 zł, czym odwiódł potencjalnych nabywców od udziału w licytacji i kupna przedmiotowej działki leśnej, co skutkowało uszczupleniem zaspokojenia swego wierzyciela.</p>	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd uznał zarzuty apelacji oskarżyciela posiłkowego w większości za uzasadnione, a ich uwzględnienie skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p> <p>W szczególności za słuszne Sąd uznał zarzuty obrazy prawa procesowego, przy czym zasadniczym uchybieniem mającym wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia była obraza art. 410 kpk polegająca na całkowitym pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych dowodów z operatów szacunkowych sporządzonych dla potrzeb postępowania egzekucyjnego przez biegłą sądową w zakresie szacowania nieruchomości M. M. (1) (k. 15-37, 66-90), o czym świadczy brak powołania tych dowodów w tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w której przedstawiono ustalenia faktyczne z powołaniem dowodów na których je oparto. Zamiast tych dowodów Sąd powołał w ramach ustaleń faktycznych zeznania M. M. przesłuchanej na rozprawie w charakterze świadka, co również nastąpiło z obrazą art. 193 § 1 kpk i art. 200 § 3 kpk, albowiem chodziło w jej przesłuchaniu o</p>		

spostrzeżenia dokonane przy okazji sporządzania obydwu operatów szacunkowych, których dokonywała ona w charakterze biegłej sądowej powołanej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego do opracowania wyceny nieruchomości. Opinie związane z oszacowaniem nieruchomości na podstawie regulujących te kwestie przepisów prawnych wymagają niewątpliwie wiadomości specjalnych i jeśli Sąd Rejonowy uznał za niezbędne przesłuchanie M. S. – M. na rozprawie, to powinien powołać ją jako biegłą, zwłaszcza iż przedmiotem przesłuchania były m.in. metody wyceny zastosowane w sporządzonych przez nią operatach, czynniki mające wpływ na szacowanie wartości nieruchomości, czy też powody różnicy wyceny wartości działki w obydwu operatach. Ten błąd miał znaczenie zdaniem Sadu Okręgowego także w kontekście oceny zeznań M. S. – M. jako opartych na subiektywnych wrażeniach. Ocena taka jest całkowicie dowolna, narusza zasady określone w art. 7 kpk właśnie przez to, że Sąd Rejonowy pominął rolę M. M. jako biegłej sądowej w opracowaniu operatów, co wiąże się z zaufaniem do obiektywizmu biegłego i koniecznością istnienia poważnych powodów oraz uzasadnionych wątpliwości do tego, aby istotnie obiektywizm ten podważyć. Tymczasem Sąd Rejonowy takich powodów nie podał odwołując się jedynie do nie poparcia zeznań szczegółową dokumentacją. Otóż dokumentacja to właśnie operaty szacunkowe wykonane przez biegłą sądową, z których wynika, iż wartość działki nr (...) w czerwcu 2018 r. (przed wyrębem drzewa) przez oskarżonego wynosiła kwotę 274.000 zł, natomiast po wyrębie drzewa w operacie z

dnia 13.11.2019 r. wartość jej obniżyła się do kwoty 195.000 zł. Zadaniem biegłego dokonującego oszacowania działki leśnej nie jest dokładne wyliczanie ilości i wartości znajdującego się na działce drzewa, natomiast jak to wynika z operatów stopień zadrzewienia i atrakcyjność drzewostanu są czynnikami o istotnym wpływie na ustalanie wartości szacunkowej działki, przy czym z obydwu operatów wynika, że biegła dokonywała dla potrzeb opracowania operatu wizji lokalnej. Te okoliczności Sąd Rejonowy pominął uznając operaty szacunkowe za „zbyt ogólne w stosunku do zakresu niniejszego postępowania”. Taka ocena tych dowodów nastąpiła z obrazą art. 7 kpk, co prawdopodobnie wynika z wadliwego rozumienia znamion występku z art. 300 § 2 kpk, ponieważ w innym miejscu Sąd Rejonowy odwoływał się do braku dowodów zdolnych wykluczyć wersję oskarżonego o wyrębie co najwyżej kilkunastu drzew z działki stanowiących posusz. Gdyby Sąd Rejonowy czynił ustalenia faktyczne na podstawie operatów szacunkowych powinien dojść do wniosku o niewiarygodności takiej wersji oskarżonego, albowiem jest niepodobieństwem aby wyrąb kilkunastu drzew stanowiących posusz na ponad hektarowej działce leśnej mógł skutkować zmianą oceny stanu zadrzewienia działki z wysokiego na średni w opinii biegłej, a tak właśnie wynika to z lektury obydwu operatów. Co istotne, przedmiotem postępowania karnego w niniejszej sprawie nie było wcale dokładne ustalenie ilości i wartości drzewa wyciętego na działce przez oskarżonego, bowiem okoliczności te nie należały do znamion występku z art. 300 § 2 kpk, przy założeniu, że poza

oskarżonym nikt drzewa z działki nie wycinał (wersji o kradzieży drzewa brak w wyjaśnieniach oskarżonego). Zgodnie z tym przepisem penalizowane są takie działania w stosunku do mienia zajętego podejmowane przez dłużnika, jak m.in. usuwanie składników majątkowych prowadzące do udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela. Skutek ten należy do znamion czynu, a więc należy rozumieć go jako bezpośrednie następstwo działania dłużnika, a nie w taki sposób czy w efekcie końcowym, tj. w wyniku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zaspokojenia wierzyciela z zajętego mienia czy też nie. Wywody na ten temat zarówno w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jak i w uzasadnieniu apelacji są błędne. ***Szkoda wyrządzona wierzycielowi w rozumieniu art. 300 § 2 kk jest różnicą w poziomie zaspokojenia roszczenia pomiędzy stanem który zaistniałby w razie możliwości zaspokojenia z mienia dłużnika podlegającego zajęciu lub zajętego, a stanem wywołanym usunięciem tego mienia w jeden ze sposobów wskazanych w art. 300 § 2 kk. Wydaje się oczywiste w tym kontekście, że wysokość szkody powinna być ustalana na czas czynu sprawcy, a nie na czas orzekania, a tym bardziej zakończenia postępowania egzekucyjnego, czy też w zależności od jego wyników.*** Zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie prawidłowo wskazano w akcie oskarżenia na wartość szkody w kwocie 79.000 zł jako różnicę pomiędzy wartością działki

przed wyrębem drzewa przez oskarżonego będącego dłużnikiem w postępowaniu egzekucyjnym a wartością tej działki po wyrębie. Uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela nastąpiło zatem na taką właśnie kwotę, wierzyciel utracił bowiem w następstwie czynu oskarżonego możliwość zaspokojenia co do kwoty 79.000 zł, skoro o tyle spadła wartość działki w efekcie usunięcia części drzewostanu, niezależnie od tego czy kwota ta odpowiada dokładnie wartości wyrąbanego drzewa. Do przypisania oskarżonemu znamion występku z art. 300 § 2 kk nie było konieczne ustalenie ilości i wartości wyrąbanego drzewa, wystarczające bowiem było ustalenie, że skala wyrębu drzewa na działce leśnej (usunięcie składników mienia w postaci części zadrzewienia działki) była na tyle znaczna, że skutkowałą spadkiem wartości rynkowej tej działki o kwotę 79.000 zł, oczywiście przy założeniu, że na spadek wartości nie miały wpływu inne czynniki brane pod uwagę przy oszacowaniu tej nieruchomości przez biegłą.

Pozostałe zarzuty obraży prawa procesowego Sąd Okręgowy pozostawił bez rozpoznania kierując się dyspozycją art. 436 kpk.

Wniosek

Apelacja wnosila o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek apelacji został uznany za zasadny, ponieważ stwierdzone naruszenia prawa procesowego i błąd w ustaleniach faktycznych skutkują koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku. Odmienna ocena dowodów z operatów szacunkowych sporządzonych przez biegłą M. M. przeprowadzona w toku postępowania odwoławczego w połączeniu z zakwestionowaniem prawidłowości oceny wymienionych wyżej dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy, jak i oceny prawnej czynu oskarżonego, doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, że istnieją pełne podstawy poczynienia ustaleń faktycznych pozwalających na przypisanie oskarżonemu T. Z. sprawstwa występku z art. 300 § 2 kk i w związku z tym zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego tego oskarżonego, czemu stoi na przeszkodzie w postępowaniu odwoławczym zakaz ne peius (art. 454 § 1 kpk). Sąd Okręgowy miał w szczególności na uwadze treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28.11.2018 r. sygn. V KS 24/18 publ. LEX nr 2585987 i wyrażone w nim następujące poglądy: „Trzeba wyraźnie stwierdzić, że przeszkoda w orzekaniu po rozpoznaniu apelacji przez sąd odwoławczy w postaci reguły ne peius aktualizuje się dopiero wtedy, gdy sąd ten - po przeprowadzeniu postępowania apelacyjnego (a więc po ewentualnym ustaleniu zaistnienia określonych uchybień i ich ewentualnym usunięciu) - dochodzi do wniosku, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego. Innymi słowy, tylko potrzeba skazania oskarżonego, niewinnionego w pierwszej instancji, daje podstawę wydania wyroku kasatoryjnego. Samo zatem

stwierdzenie, że apelacja jest zasadna, a zaskarżony wyrok uniewinniający jest w określonym stanie sprawy błędny (bardzo często pada tu w uzasadnieniu określenie "przedwczesny") jest jeszcze niewystarczające do uchylenia wyroku sądu a quo. Zazwyczaj potrzeba skazania będzie wynikała z usunięcia przez sąd odwoławczy dostrzeżonych uchybień przez uzupełnienie postępowania dowodowego, dokonania oceny dowodów zgodnie z art. 7 k.p.k. czy poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych”.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwi ę z ł e o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwi ę z ł e o powodach utrzymania w mocy	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwi ę z ł e o powodach zmiany	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
<p>Konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania wynika z naruszenia przepisów prawa procesowego w toku postępowania dowodowego w stopniu rażącym, skutkującym nierzetelnością postępowania sądowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r. sygn. I KZP 3/19 publ. OSNKW z 2019 r., nr 6, poz. 31, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2007 r. sygn. IV KK 23/07, publ. LEX nr 262707). Nierzetelność postępowania w niniejszej sprawie polegała w pierwszym rzędzie na bezpodstawnym pominięciu dowodów z operatów szacunkowych ustalających wartość zajętej działki leśnej dokonanych przez biegłą w okresie przed wyrębem drzewa przez oskarżonego, a następnie po wyrębie, co nastąpiło w następstwie błędnego uznania przez Sąd Rejonowy tych dowodów za nieprzydatne do czynienia ustaleń faktycznych. Zamiast tego Sąd Rejonowy poddał ocenie</p>		

dowód z „zeznań” biegłej, chociaż z racji posiadanych wiadomości specjalnych oraz opracowywania w/w operatów przesłuchiwanie jej w charakterze świadka było niedopuszczalne, zwłaszcza, iż chodziło w tym przesłuchaniu o wskazanie okoliczności wymagających posiadania wiadomości specjalnych i pozyskanych w ramach czynności biegłego sądowego. Sąd Rejonowy powinien zatem najpierw wydać postanowienie o powołaniu biegłej M. S. – M., a następnie wysłuchać jej opinii, nawet jeśli pytania do biegłej miałyby dotyczyć tylko metod badawczych stosowanych do opracowania operatów szacunkowych, czy też sposobu przeprowadzenia wizji lokalnych. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 1.04.1999 r. sygn. II AKa 38/99 publ. LEX nr 37111 „Biegły nie traci swego procesowego statusu, gdy zeznanie o stanie dowodów dostarczonych mu do badań czy przebiegu tych badań. Zeznanie biegłego nie są wtedy zeznaniami świadka, ale uzupełnieniem sprawozdania z badań, stanowiących podstawę wydanie opinii”. Należy tylko sprostować, że zgodnie z nomenklaturą przyjętą w kpk pojęcie składania zeznań dotyczy świadka, natomiast biegły nie składa zeznań, lecz opinię, obojętnie czy w formie pisemnej czy ustnej. Możliwe jest także powołanie biegłego w postępowaniu karnym, jeśli opracował opinię specjalistyczną dla potrzeb innego postępowania, gdy w postępowaniu karnym pojawia się potrzeba zadania dodatkowych pytań związanych z tą opinią, przy czym decydującym o konieczności powołania autora opinii w charakterze biegłego jest

to czy zakres pytań jakie mają być zadane podczas przesłuchania dotyczy okoliczności wymagających wiadomości specjalnych (art. 193 § 1 kpk). Ustalono prawidłowo na podstawie tych operatów szacunkowych oraz pozostałych przeprowadzonych dowodów fakty dają podstawę do przypisania oskarżonemu T. Z. sprawstwa w zakresie czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Mając powyższe na uwadze oraz treść uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r. sygn. I KZP 10/18 (publ. OSNKW z 2018 r. nr 11, poz. 73), uznając zarzuty apelacji za uzasadnione, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 kpk uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Nowym Targu.

5-3.1.3.1.

Konieczność
postępowania

umorzenia

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia

5-3.1.4.1.

art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania

Zdaniem Sądu Okręgowego zapatrywania prawne powołane w powyższej części uzasadnienia winny zostać uwzględnione, zwłaszcza w zakresie interpretacji znamion występku z art. 300 § 2 kk

i rozumienia pojęcia szkody. Oprócz przytoczonych już wywodów należy dodać, że wprawdzie art. 300 § 2 kk nie posługuje się wprost pojęciem szkody i nie należy ona do jego znamion, niemniej uszczuplenie lub udaremnienie zaspokojenia wierzyciela wiąże się niewątpliwie z wyrządzeniem mu konkretnej szkody przez pozbawienie go aktywów stanowiących majątek dłużnika (mienie zajęte lub zagrożone zajęciem) z których realnie mógłby uzyskać zaspokojenie, gdyby nie bezprawne czynności dłużnika. Pojęcie szkody jest ściśle związane zatem z penalizowanymi w art. 300 § 2 kk czynnościami dłużnika, przy czym występuje ono już w art. 300 § 3 kk, a przede wszystkim należy mieć na uwadze, iż art. 307 § 1 kk przewiduje możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia w razie naprawienia szkody. Przepis art. 307 § 1 kk mówi wyraźnie o szkodzie wyrządzonej przestępstwem z art. 296 lub 299-305 kk (co obejmuje przepis art. 300 § 2 kk), przy czym nie może tu chodzić o szkodę wyrządzoną wierzycielowi wcześniej, innym zachowaniem powodującym powstanie długu. W wyroku z dnia 18.06.2014 r. sygn. II AKa 59/14 publ. LEX nr 1621283 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu stwierdził wprost, że „Do istoty przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. należy rzeczywiste wyrządzenie szkody. W wypadku, gdy czynność polegająca na rozporządzeniu majątkiem nie miała rzeczywistego wpływu na zaspokojenie wierzyciela, to wobec braku znamienia skutku w postaci udaremnienia zaspokojenia wierzyciela, nie dochodzi do popełnienia przestępstwa z art. 300 § 2 k.k.”. Orzeczenie to

przypadka, aby wykazać, że wyniki postępowania egzekucyjnego nie są irrelewantne, lecz należy je brać pod uwagę wtedy, gdy mimo podjęcia przez dłużnika czynności opisanych w art. 300 § 2 kk dochodzi do całkowitego zaspokojenia wierzyciela z innych zajętych składników majątku dłużnika, jak i wtedy gdy okazuje się, że szkoda wyliczona w sposób podany w niniejszym uzasadnieniu przekracza wysokość dochodzonego przez wierzyciela roszczenia (na czas czynu), ponieważ górną granicą szkody niezależnie od wartości mienia zajętego lub zagrożonego zajęciem, a następnie usuniętego przez dłużnika, będzie zawsze wysokość roszczenia przysługującego wierzycielowi i dochodzonego od dłużnika. W realiach niniejszej sprawy kwota 79.000 zł jest o wiele niższa od dochodzonych należności Urzędu Skarbowego w stosunku do oskarżonego przy uwzględnieniu wyników dotychczasowego postępowania egzekucyjnego i częściowego zaspokojenia wierzyciela w tym postępowaniu z innych zajętych nieruchomości oskarżonego i następnie sprzedanych w drodze licytacji.

Sąd Okręgowy pozostawia do decyzji Sądu Rejonowego których ze świadków należy przesłuchać bezpośrednio, a co do których poprzestać na odczytaniu wcześniej składanych zeznań. Jedynie co do osoby M. M. Sąd Rejonowy powinien powołać ją jako biegłą w zakresie szacowania nieruchomości i wysłuchać jej opinii, przy czym wobec stwierdzenia na k. 279, iż „obniżenie wartości działki wynikało w przeważającej części z obniżenia atrakcyjności zalesienia

samego drzewostanu na tej działce”, należałoby dążyć do sprecyzowania tej wypowiedzi, a jeśli okazałoby się, iż były jeszcze inne czynniki mające wpływ na obniżenie wartości działki, to należałoby rozważyć zlecenie biegłej opracowania dodatkowej opinii przez oszacowanie o ile obniżyła się wartość działki li tylko w następstwie usunięcia części drzewostanu z tej działki przez oskarżonego.

Oczywistym jest także, że Sąd Okręgowy nie narzuca treści rozstrzygnięcia, tyle tylko, że wydanie prawidłowego orzeczenia powinno nastąpić po wyczerpaniu możliwości dowodowych w zakresie ustalenia wszystkich istotnych okoliczności i w wyniku prawidłowo przeprowadzonej oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych na rozprawie, zgodnej z wymogami określonymi w art. 7 kpk.

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia

Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel posiłkowy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok zaskarżony w całości.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana